

"El Senyor ve en l'hora que no imaginem"

Dll, 28/11/2016 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Àngelus del papa Francesc a la plaça Sant Pere del Vaticà. *Diumenge 27 de novembre de 2016*

Estimats germans i germanes, bon dia!

Avui a l'Església comença un nou any litúrgic, és a dir, un nou camí de fe del poble de Déu. I com sempre comencem amb l'Advent. La pàgina de l'Evangeli (cfr. Mt 24, 37-44) ens introdueix en un dels temes més suggestius del temps d'Advent: la visita del Senyor a la humanitat. La primera visita -ho sabem tots- va tenir lloc amb l'Encarnació, el naixement de Jesús a la gruta de Betlem; la segona té lloc en el present: el Senyor ens visita contínuament, cada dia, camina al nostre costat i és una presència de consolació; finalment, hi haurà la tercera, l'última visita, que professem cada cop que recitem el Credo: «De nou vindrà en la glòria per judicar els vius i els morts». El Senyor avui ens parla d'aquesta seva última visita, la que esdevindrà a la fi dels temps, i ens diu on arribarà el nostre camí.

La Paraula de Déu fa destacar el contrast entre el desenvolupament normal de les coses, la rutina quotidiana, i la vinguda imprevista del Senyor. Diu Jesús: «Com en els dies que van precedir el diluvi, menjaven i bevien, prenien muller i prenien marit, fins al dia en què Noè va entrar a l'arca, i no es van adonar de res fins que va venir el diluvi i va aclaparar a tots» (vv. 38-39): així diu Jesús. Sempre ens colpeix pensar en les hores que precedeixen una gran calamitat: tots estan tranquils, fan les coses usuals sense adonar-se que la seva vida està a punt de ser capgirada. L'Evangeli certament no vol espantar-nos, sinó obrir el nostre horitzó a la dimensió ulterior, més gran, que d'una banda relativitza les coses de cada dia però al mateix temps les fa tornar precioses, decisives. La relació amb el Déu que ve a visitar-nos dóna a cada gest, a cada cosa una llum diferent, una espessor, un valor simbòlic.

Des d'aquesta perspectiva ve també una invitació a la sobrietat, a no ser dominats per les coses d'aquest món, per les realitats materials, sinó més aviat a governar-les. Si, per contra, ens deixem condicionar i oprimir per aquestes, no podem percebre que hi ha quelcom molt important: el nostre encontre final amb el Senyor: i això és el que és important. Allò, aquell encontre. I les coses de cada dia han de tenir aquest horitzó, han d'estar dirigides cap a aquell horitzó. Aquest encontre amb el Senyor que ve per nosaltres. En aquell moment, com diu l'Evangeli, «dos homes seran al camp: un serà pres i l'altre deixat» (v. 40). És una invitació a la vigilància, perquè no sabent quan Ell vindrà, cal estar sempre preparats per partir.

En aquest temps d'Advent, som cridats a allargar l'horitzó del nostre cor, a deixar-nos sorprendre per la vida que es presenta cada dia amb les seves novetats. Per fer això cal aprendre a no dependre de les nostres seguretats, dels nostres esquemes consolidats, perquè el Senyor ve en l'hora que no imaginem. Ve per introduir-nos en una dimensió més bella i més gran.

Que la Mare de Déu, Verge de l'Advent, ens ajudi a no considerar-nos propietaris de la nostra vida, a no posar resistència quan el Senyor ve per canviar-la, sinó a

estar preparats per deixar-nos visitar per Ell, hoste esperat i benvingut encara que trastorni els nostres plans.

—

Després de l'Àngelus:

Estimats germans i germanes,

Voldria assegurar la meva pregària per les poblacions d'Amèrica Central, especialment Costa Rica i Nicaragua, colpejades per un huracà i, aquesta última, també d'un fort sisme. I prego també per les del nord d'Itàlia que sofreixen per les inundacions.

Us saludo a tots vosaltres, pelegrins, vinguts d'Itàlia i de diferents països: les famílies, els grups parroquials, les associacions. En particular, saludo a tots els fidels provinents del Líban, d'Egipte, d'Eslovàquia, i el cor de Limburg (Alemanya). Saludo amb afecte la comunitat equatoriana, aquí present; les famílies del Moviment "Tra Noi"; els grups d'Altamura, Rieti, San Casciano a Val di Pesa; l'UNITALSI de Capaccio i els alumnes de Bagheria.

A tots desitjo un bon diumenge i un bon camí d'Advent per trobar-nos amb el Senyor. Que sigui un temps d'esperança! Caminar cap al Senyor que ve cap a nosaltres. L'esperança veritable, fundada sobre la fidelitat de Déu i sobre la nostra responsabilitat. I si us plau, no us oblideu de pregar per mi. Bon dinar i fins aviat!

Traducció: Ignasi Segura —Catalunya Religió